

[Evald Christensen.]

jeg gerne forbeholde mig ret til at komme tilbage til, når sagen har været i udvalg. Ydelse af et eengangstillæg mener jeg er en god foranstaltning, og jeg håber, at det, dersom vi skal til det i år, sammen med det, der ellers gives de gamle og invaliderne, må give det, som de har krav på. Det skulle vi gerne altid være sikre på, så længe vore samfundsforhold er, som de er nu. Vi kommer ikke udenom, at de gamle og invaliderne er trængende, og de skal have det sådan, at de kan leve et anstændigt og ordentligt liv sammen med os andre.

Der er en anden ting, jeg har lyst til at gøre opmærksom på, og det er den, at det ikke for os, således som jeg har indtrykket af at det måske er for de andre partier, er målet at blive stående ved understøttelse. Det gælder kun, så længe vi ikke har fået en anden samfundsordning. Det er underligt at se, at arbejdsvillige og arbejdsdygtige mennesker ikke kan klare sig selv uden understøttelse. Vi finder det meningsløst, for hvem skulle kunne klare sig her i verden, hvis ikke de, der arbejder, kan det? Hvis de ikke kan det, må der være noget grundforkert i vore samfundsforhold.

Så må det være, fordi vi tager af deres arbejdsfortjeneste, så de ikke får, hvad de tjener, og det er vel egentlig sådan, når det kommer til stykket, at arbejderne — og herved forstås både åndens og håndens arbejdere — er de eneste, der har ret dertil. Vi glemmer slet ikke de syge og de hjælpeløse, for de har lige så god ret til at leve som de raske og de sunde, der kan og skal arbejde, hvis de vil have føden. Vi må nå frem til, at arbejderne beholder deres arbejds løn, at den ikke bliver frataget dem i form af skatter, direkte og indirekte, og så delvis givet dem tilbage i form af understøttelse på forskellig måde. Det er jo en helt bagvendt måde at ordne sagerne på. Ja, man fristes næsten til at sige: Hvor længe kan man dog holde vor store, dygtige arbejderbefolkning i uvidenhed om, at de ikke alene skal kunne tjene til føden, så længe de er unge og kraftige, men også tjene, så de kan klare sig på deres gamle dage? Nej, lad os stride for at få alt det fjernet i vort samfund, der hindrer arbejderne i at få deres ret sammen med alle os andre; der må først og fremmest skabes ligeret —

det gælder selvfølgelig også de syge og de hjælpeløse — til den jord, vi alle skal leve af, ret til at handle frit med det, der er vort eget, først og fremmest hvad vi tjener ved vort arbejde. Lad os stride for at få alt det bort, der hindrer arbejderne i at nå dette: monopoler, truster, karteller, restriktioner m. m. Er det først klaret, skal vi få at se, at så trænger vore arbejdere ikke længere til understøttelse; vi vil få at se, at så kan arbejderne lægge deres sager sådan tilrette, at de også kan klare sig på deres gamle dage.

Jeg vil gerne minde om den kommission, der er nedsat med det formål at undersøge mulighederne for at få gennemført en folkeforsikring. Den er vel ikke kommet så vidt endnu, og det er muligt, det ikke kan lade sig gøre, fordi andre forhold i samfundet umuliggør det. Jeg tror alligevel, det ville være meget værdifuldt, om vi så hurtigt som muligt kom i gang med at skabe en sådan ordning, at alle selv er med til at sikre deres alderdom, betale til deres aldersrente, om man vil kalde det sådan, idet vi dog samtidig må have for øje, at der må skabes sådanne forhold i vort samfund, at ingen på uretmæssig måde kan fratages sin arbejds løn. Der er mange måder, det gøres på nu. Lad os tænke på, at der er vi ved det centrale, og lad os ikke standse, før den sag er i orden. Det gælder om, at hver får lov at beholde som sit eget det, han tjener, at det ikke kan tages fra ham, hverken i form af skatter eller på anden måde. Det forekommer mig at være det store spørgsmål, om vi kan klare det problem således, at alle kan være tjent dermed.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Arbejds- og socialministeren har fremsat forslag om pristalsregulering to gange årlig for rentemodtagerne. Mit parti har samtidig til behandling et lovforslag, som tilsigter at gennemføre pristalsregulering for rentemodtagerne to gange årlig, men som også indeholder flere andre hårdt tiltrængte forbedringer; mit parti ser nemlig sådan på det, at pristalsregulering i dag kun er en station — jeg vil snarere sige et trinbræt — på vejen frem til sikring af trygge og gode kår for rentemodtagerne.

Jeg hilser med tilfredshed, at ministeren omsider har indset, at kommunisternes krav om pristalsregulering to gange årlig måtte